

השבוץ מצטרף לוויכוח עמום קינן. עמום בוחן, הפעם, את השאלה מזווית ראייה אחרת לגמרי. בגליונות הכאים ווסף, "העולם הזה" להקצות מקום לאישים נוספים שיביעו דעתם בשאלה זו, והקראים מוזמנים אף הם להביע את דעתם.

הויכוח פכיו השאלה, "האמנם הצבריות יפות?" שהחל לפני ארבעה שבועות מעל דפי "העולם הזה" כרשימתה של אישיות ציבורית, שבחרה לחתום בשם העט מיכאל אבידור, קיבל תנופה בתרומותיהם של הספר יגאל תומרקין והטייפסטר אייבי נתן.

מיצא מ'ין את מ'ינו

מאת עמוס קינן

נעו או נשברו, הם יכולים מעתה רק לחקות

★ ★ ★
מה קרה לציפ ומוטי?

ה חיקוי הוא, כמוכן, ברוע. על זאת אין ויכוח. היום הגענו כמעט לדרגה התחתונה ב סגנון היחסים בין גבר ואשה. אלה הן נהוגים בארץ, מתאימים לארץ מזרחית מפ גרת. אישה אינה יכולה לצאת לרחוב לבדה. איש אינו מאמין כאן עוד שאשה יכולה להיות אדם עצמאי. כדרך אנשי המזרח, הרעבים רעב מתמיד לאשה מצד אחד, והן מדכאים אותה מצד שני, כך יורדים כאן לחיה של אשה שהחליטה להיות עצמאית. איוו נערה או אשה יכולות כאן לצאת לרחוב לבדן, ללא בן-לחיה חסון או בעל חוקין סולם הערכים המוסרי כאן קובע שהאשה העוברת ברחוב לבדה, הריהי כמיין זונה. אפשר לשרוק אחריה, להעיר הערות מעליבות, להיטפל בצורה גסה, ואם אפשר ויש הזדמנות, גם להשתמש בכוח.

התנהגות זאת, בשלבה התחתון, היא עדות לחברה פיאודלית מפגרת, ובשלב העליון עדות לזעיר-בורגנות פרובינציאלית. כל כילה אינה אלא חלק מתהליך הכללי של הזעיר-התברגנות והלבאנטיניזציה הפוקד את ארצנו.

בימי מוטי וציפ היה הגבר חופשי, הן אשה היתה חופשית, והיחסים בין שניהם היו יחסים חופשיים בין שווים. עם כל זה גמרנו — נשארה רק הפורמליות ה ריקה של גיוס בנות לצבא, ללא צורך וללא טעם.

בר מיכאל אבידור גומר את מאמרו "האמנם הצבריות יפות" במלים: "יש רק דרך אחת לתיקון — והיא נתונה בידי הגבר הישראלי."

אנו סבורים שרק כאשר יהיה הגבר הישראלי גבר, יוכל להתיימר במשימה כזאת. ומה זה גבר, ומה צריכה להיות דמותו של הגבר הישראלי — הנימוס מחייב שתבוא אשה ותכתוב על כך. כי בעניין זה, דעתה היא החשובה.

עניין בכילוי תפקיד חברתי כלשהו בחברת חדשה ותוספת. די להן להיות עקרות בית, להכין לבעל גזיר של לבניה. יחד עם פירוק הפלמ"ח, האצ"ל והלח"י, פירק גם הסגנון הישראלי המיוחד.

מכחינה אסתטית, דומה ישראל היום ל גטו. הרחובות דומים לבתים, הבתים דור מים לרהיטים, והרהיטים דומים לאנשים. יומי וסגנון אינם סחורתי-יבוא. במקום שבו יש ערכים, לובשים הערכים סגנון. בי מידה שהיתה פה אי-פעם יומרה לעצמיות, היתה זו יומרה של שינוי-ערכים. נדמה היה שנוצר סה טיפוס חדש של אדם, טי פוס חדש של חברה. היצירה האוריינלית היחידה שנוצרה בישראל היתה הקיבוץ. מסביב להפיסה האנושית של אדם-הקיבוץ, נוצרו ערכי יופי. הגבר והאשה, שנתמכו יחד לבניית חברה חדשה שכמוה כרם היתה, לא היו כגבר והאשה מרומא או מפאריס. היה להם יופי אחר. מאחר שחירתו, או נכ

אנשים האהבים איש את רעותו אהבה עוזה? יושבים שותקים, משועממים. הוא מניח על שכמה כף יד כבדה, כבדה. היא נכנעת, סובלת בדומיה ומיועדת. לאחר שנמאס לו, הוא זוחל עם כף-היד אל צהארה ומתחיל ללוש. ככה הוא לש ומעסה, מעסה ולש. מים רבים, כידוע, לא יכבו את האהבה. אחר הוא תופס את זרועה ומתחיל לקרצף אותה. לאט לאט, בהתי מדה מונוטונית, הוא מעביר את ידו קדימה ואחורה, אחורה וקדימה, ומקרצף ומקרצף צף ומקרצף. את מה שנותר מהיצור האומי לל לאחר הטיפול האוהב, הוא לופת אחר כך בורועו ומיובל הביתה, כשה לטבת.

★ ★ ★
פלמ"ח, אצ"ל וסגנון

קד החן והבל היופי. הסגנון הוא הקובע. בחברה שבה יש טעם לחייו

מראה רחוב תדיאכיו
הביתה, כשה לבסה...

של איש צעיר, של אשה צעירה, שם יש גם קחים ליופי, לחן ולשאר-הרות. בחברה שבה, החל מגיל תשע-עשרה, שוב אין אידיאל אלא הבטחון החוכרי, המסגרת ה בעל-ביתית הנוחה, חיי הנישואין והמשפחה וגידול-הילדים, מה הצורך בהן? ומה ה תועלת ביופי? ומה ערך לסגנון? בימי ארץ-ישראל העובדת, היתה כאן כמיין התחלה של סגנון חדש. היה טיפוס של נער ישראלי, של נערה ישראלית. היה אפילו מיין הומור ישראלי, ושפת דיבור רעננה, וכמה התחלות של שיר ומחול. לאחר קים המדינה, הסכנו מבחינה תרבותית לקולוניה אמריקאית נחשתה, ואבוו תינו, שהיו פעם חלוצים, חזרו מרצונם הן סוב להחי הזעיר-בורגני של ימי ילדותם. תנועת-הנעור חדלה להיות עניין של הת נדבות, והבנים שוב אינם מתמרדים בהורי הם, אלא מבקשים להיות סקידים ממשל תיים כמותם. הבנות שוב אינן שואפות לחיות חרשטיות ומשוחחררות, אין להן כל

גבר ישראלי

קולוניה אמריקאית נחשתה...

נה הם מהלכים ברחוב — הוא והיא.

הוא צחאר סה, רחב ושמן. פנים שמני מנים, עם התחלה של סנטר כפול. כתם עכוו על שפתו העליונה — שפס שמו. ידיים גדולות ומגושמות, השרחלים מקוסי לים עד מתחת לכתף, כדי להבליט את שרירי רי הזרוע הגדולים, הדומים לשרירי מתגור שש, וכדי להוכיח לעולם שהגבר הישראלי חזק, חזק מאוד. כמו סוס, או אולי אפילו כמו שור.

הוא לובש חולצה צבעונית, ואם לא צבי עונית, סתם מכוערת. יש לו חזה שעיר מאוד, המכונה כאן "גברי", עם שתי פיסות מות גדולות וחזקות. התגורה נפולה מתחת לבטן, כדי להסתיר את הכרס. מכנסיים רחבים כמו שק, שהפכו למעין ספל לאוו מי. בכל עיר זרה בעולם תוכל להכיר את הישראלים לפי המכנסיים המכוערים שלהם. בדרך כלל, מעשי ידי חיים מדופלם מחאר שה, שהיתה, כידוע, מרכז גדול לאופנה מאז ומתמיד.

על כתפו השמאלית הוא נושא ארנק גדול ומכוער מסלטיק — סמל לחיי נישור אים מאושרים. בידו הימנית הוא לופת את האשה שלידו, לופת בצבת ברזל. כשם שלופתים בעל-חי סרבני, המבקש להימ לט. כי על כך חזק, חזק מאוד הוא הגבר הישראלי.

היא קצרת-קומה, פנים שמנוניים, עיניים בוהות, צחאר קצר, חזה גדול מדי, חזק צת-תחרים מיועדת, עם כתמים מתחת ל בית-השחי, אצבעות מגנות, ועל אחת מהן טבעת. על מתניה, רגליה ועכוזה — ראה מאמרו של מיכאל אבידור (העולם הזה 1252). לרגליה נעלמים חסרות צורה, עם עקבים גבוהים. היא, כמוכן, אינה מסוגלת בשום אופן ללכת על העקבים הללו. יש לה הילוך מתנודד מזור, מעין אזהה בעלת מוס.

לפעמים נחה עליה גם רוח ההעזה. ואז היא לובשת שמלה הרוקה מאוד, שמתוכה מציצים מלחי בשר חנוקים, המבקשים להתי סרץ מסגור המסגרת. פי השמלה צר, ואין היא יכולה לעשות צעד מבלי ליסול. לכן היא צועדת ברחוב בוהירות מנוחלת. כי כרכי אירוסה נהוג סוג זה של לבוש דק למקצוע מסיים, המחייב את בעליו לא ללכת יותר מעשרה צעדים בכיוון אחר. כאן, כפי הנראה, ככה משהו להגיד לנעדותינו הצנועות והישרות שאשער גם לא בדיוק כך.

עתה הם מתיישבים להם שניהם בבית חקפה, או בכיתה-הקולנוע. הוא אהב את תה, והיא אותו גם כן. מה עושים שני

הוא והיא — פגישה צברית

מה עושים שני אנשים האוהבים זה את זה?